

12 Νοεμβρίου 2014

Καρδιάς μετανάστης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Είναι κάποιες στιγμές μέσα στην πορεία της ζωής μας που συναντούμε ανθρώπους όμορφους, ανθρώπους που το βλέμμα τους, τα λόγια τους, οι κινήσεις τους μαρτυρούν έναν εσωτερικό κόσμο γεμάτο κάλλος, γεμάτο ειρήνη, γαλήνη, ηρεμία. Έρχονται συνήθως αναπάντεχα. Και καθώς αποχωρούν και πάλι απρόσμενα από την ζωή μας αφήνουν αυτό το άρωμα του «αλλιιώτικου». Ένα αίσθημα Χάριτος.

Έχω συναντήσει τέτοιους ανθρώπους. Δυστυχώς αφού τους έχασε κατάλαβα ότι δεν έπρεπε να τους αφήσω να φύγουν από την ζωή μου. Έπρεπε να τους κρατήσω με νύχια και με δόντια, έπρεπε να τους «εκμεταλλευτώ» όσο μπορούσα.

Τότε ίσως ήμουν πολύ μικρός για να καταλάβω το μέγεθος της απώλειας. Ίσως τώρα είμαι πολύ «γνωστικός» για να καταλάβω τις νέες ευλογίες στην ζωή μου, τους νέους αυτούς ανθρώπους που σαν θυμίαμα ευδιαστό έρχονται και φεύγουν με το αγέρι του χρόνου, αφήνοντας όμως την δική τους οσμή στην χώρα της καρδιάς.

Έχουμε γίνει πολύ σκληροί με τους άλλους. Κουφοί καθώς απαγγέλλουμε στίχους

για την μελωδία της ζωής μας.

Έρχονται στην ζωή μας άνθρωποι γεμάτοι αγάπη, κατανόηση. Άνθρωποι της αγκαλιάς και όμως δεν τους καταλαβαίνουμε, τους διώχνουμε, τους απαξιώνουμε, τους βάζουμε στο περιθώριο. Και μένουμε με τους εγωιστές, τους πεισματάρηδες, τους κόλακες και τους αλαζόνες. Μάλλον διότι τέτοιοι είμαστε και εμείς.

Μεγαλώνουμε και ακόμα να αλλάξουμε. Ακόμα να γίνουμε άνθρωποι. Ακόμα να γίνουμε συνάνθρωποι.

Η ζωή δεν είναι δύσκολη. Η ζωή είναι αυτή που είναι, μιας και δεν υπάρχει κάτι που να συγκριθεί μαζί της στην δυσκολία. Όμως όλοι μας την κατηγορούμε λες και αυτή είναι υπεύθυνη για τις λαβωμένες μας ψυχές, για τις αποτυχημένες μας διαπροσωπικές σχέσεις, για τις σαραβαλιασμένες καρδιές μας.

Ίσως οι μαύροι κύκλοι γύρω από τα μάτια μας μπορούν να φύγουν χωρίς μακιγιάζ. Ίσως μια προσπάθεια μιας καλοπροαίρετης διάθεσης προς τους άλλους φέρει στην ζωή μας μια άλλη προοπτική. Την προοπτική της κοινωνίας με τους άλλους. Της ουσιαστικής κοινωνίας, εκεί που δεν σμίγουν μόνο τα χέρια, τα χείλη, τα σώματα αλλά κυρίως οι καρδιές.

Μην παίρνουμε λοιπόν τον γλυκό ρόλο του θύματος και ας προσπαθήσουμε επιτέλους να γνωρίσουμε τους άλλους πριν τους απορρίψουμε.

Δες στους άλλους την ομορφιά τους. Μην λες ότι δεν έχουν. Όλοι οι άνθρωποι έχουν κάτι το όμορφο, ίσως το κρύβουν πίσω από τους δικούς τους εγωισμούς. Το θέμα είναι να έχουμε τα μάτια να το δούμε, την διάθεση να ξεφλουδίσουμε το καβούκι του εγώ και να φανερώσουμε το κρυμμένο κάλλος.

Δεν είμαστε τα θύματα της ζωής, των ερωτικών και των λοιπών διαπροσωπικών μας σχέσεων. Θύμα είναι η ανθρωπότητα που σαν μια πληγή αιμορραγεί συνεχώς από τα λάθη, τους εγωισμούς. Θύμα είναι το κάλλος που μας προσφέρει η ζωή...και εμείς πάροικοι της χώρας του μένους, του «έχω δίκαιο».

Δεν ξέρω για εσάς, εγώ πάντως θέλω να φύγω από αυτήν την χώρα, όποιο κι αν είναι στο κόστος. Να πάω να κατοικήσω στην χώρα της αγάπης και της συγκατάβασης. Μιας και τώρα είμαι ξενιτεμένος...καρδιάς μετανάστης.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr